

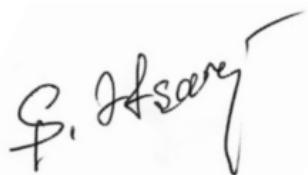
Şöhlət Əfşar

Həyat
sən öyrədən
deyil, müəllim
(poema)

ŞÖHLƏT ƏFŞAR

*Millətin vicdan səsi, "Kor-kar ruhlarda milliyyət hissi və
gözəl duyğular oyandıran" (A. Səhhət), dahi şair **Mirzə Ələkbər**
Sabirin əziz xatırəsinə ithaf edirəm.*

Həyat sən öyrədən deyil, müəllim

NURLAR

BAKİ-2012

**Redaktor: Şamil Vəliyev - BDU-nun
Jurnalistika fakültəsinin dekanı,
filologiya elmləri doktoru,
professor, əməkdar jurnalist**

Şöhlət Əfşar Axundov, Azərbaycan Yazarları Birliyinin və Azərbaycan Jurnalistlər Birliyinin üzvü, “Qızıl Qələm” mükafatı laureati -
“Həyat sən öyrədən deyil, müəllim” (poema) - Baki, “Nurlar” nəşriyyatı, 2012-ci il, 64 səh.

Şairin “Həyat sən öyrədən deyil, müəllim” (poema) kitabı “Sükutdan asılmışam” (“Nurlar” nəşriyyatı - 2007), “Dodaqdan könüllərə” (“Nurlar” nəşriyyatı - 2008) şeirlər kitabları və həmmüəllifi olduğu “Muğamın sədasi” (“Şur” nəşriyyatı - 2008) kitabından sonra oxucularla dördüncü görüşüdür.

Kitabda yaxın keçmişimizin və müasir ictimai həyatın müxtəlif hadisə və problemlərinə, dünyada baş verən müəyyən hadisələrə poetik münasibət bildirilir, sosial mühitin təzadalarını tənqid edən şairin fəal vətəndaş mövqeyi eks olunur. Klassik poeziya ənənələri əsasında qələmə alınan bu əsərdə çağdaş Azərbaycan insanına, dövlət və Vətənin taleyinə bağlı narahatlıqlara geniş yer ayrılib.

**E-mail: Shohlet_afshar@mail.ru
Mob: 050 465 56 55**

VƏTƏN DƏRDİ - MİLLƏT YANĞISI

*Ey müəllim, adəti-məzvirdir əşrərə elm,
Qılma əhli-məkrə təlimi-məarif zinhar!*

Füzuli

Valideynim məni göydən yerə endirdi, müəllimim yerdən göyə qaldırdı.

Aristotel

Dünyada müəllimdən böyük ad yoxdur. Müəllimlik sənətlərin ən nəcibi, insan fəaliyyətinin ən nurlusu və ülvisidir. Hamının müəllimi olur: şahın da, gədanın da, alimin də, caninin də... Haçansa ən adil və ən zalım şah öz müəllimin-dən bir qulaqburması alıb. Gənc yaşlarında dünyaları fəth etmiş İskəndər öz müəllimi Aristotelin qarşısında tir-tir əsirmiş.

Bir gün səhər adyutantı böyük sərkərdə Suvorovun yatdığı çadırı girib təlaşla deyir: Əlahəzrət, mühasirədəyik. Sərkərdə tövrünü pozmadan cavab verir: Əşı, elə bildim imtahana

çağırırsan, mühasirədəyik yarıb qalxacağıq.
Hər bir şagirdin ləyaqəti imtahanda tərləmək-di... Müəllim təkcə dərs öyrətmir, nəhayətdə o,
bəlkə də daha çox həyatı öyrənməyin yolunu
öyrədir.

Mənim şair və publisist dostum Şöhlət Əfşar
“Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!” poemasında
uzun illərdən sonra həyatda çəşib qalmış lirik
qəhrəmanın dili ilə həyatı dərk etmək üçün
yenidən müəllimə üz tutub, poetik-fəlsəfi suallarla
ona xitab edir: Bu lirik poemanın qəhrəmanı
müəllimin dedikləri ilə həyatda olanları müqayisə
edir. Poemanın konflikti müəllimin dedikləri
ilə həyatda olanlar arasındakı ziddiyət-dən doğur:

*Hər sözün müqəddəs, mən də dinlədim,
Sənin tökdüyünü bir-bir dənlədim.
Haqqı dedim, zərbələrdən inlədim,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!*

Şair Türkün şərəfli tarixinə üz tutur, böyük
fateh Əmir Teymurun müəlliminə ehtiramını ya-
da salır:

*Qılıncın gücünə igid Teymurləng,
Məşriqdən - Məqribə məmləkət qurdu.
Cahana yetsə də, hökmü, qüdrəti,
Müəllim önungdə ayağa durdu.*

Belə nəql edirdilər ki, bir gün Əmir Teymur başının dəstəsi ilə ova gedirmiş. Göstəriş verir ki, onun müəlliminə də dəvət etsinlər. Palçıqlı keçidlərin birində müəllimin atı sıçrayıb qabağa keçir və müəllimin atının nalından qopan palçıq Əmir Teymurun əbasına yapışır. Hamı yerində donub qalır, gözləyirlər ki, Əmir müəllimin başını vurduracaq. Bir müddət beləcə heç kim cəsarət edib yerindən tərpənmir, bir söz demir. Nə-hayət Əmir Teymurun əzəmətli səsi eşidilir: Eh-tiyatla əbamı əynimdən çıxarın, verin müzeydə saxlaşınlar, onun üstündə mənim müəllimimin yadigarı var... Deyirlər ki, üstündə qurmuş palçıq olan həmin əba bu gün də İstanbul muzeylərinin birində saxlanılır.

*Sənə dünya qədər ehtiramım var,
Müəllim, həmişə əzizsən mənə!
Bağışla, nə qədər acı olsa da,
Giley edəcəyəm özündən sənə.*

Bu minvalla da həyatda müəllimin dedikləri-ni görməyən şairin bədii-fəlsəfi gileyləri başlayır:

*Əyrilərə bütün qapı açıqdır,
Onlara sərt yollar düz, hamar olur.
Günün günortası, düpbədüz yollar,
Düzlərə keçilməz, nahamar olur.*

*Ölübdü heysiyyat, itibdi qürur,
Gəda ağsaqqaldan qabaqda durur.
İmansız, kitabsız haqdan dəm vurur,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!*

*Din-dinə qarışıb, məzhəb-məzhəbə,
Yaman faydalانır hibrid əshabə.
Saxta “hacı”lardan bezibdi Kəbə,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!*

Beləliklə də şairin narahat poetik təhkiyəsi həyatın bir çox qatlarına baş vurur, mənəvi eybəcərlikləri lay-lay qaldıraraq un kimi üydür. Müəllimin öyrətdikləri ilə öyrətmədikləri - həyatda olanlar arasında ziddiyətlər getdikcə böyüyüb şişir, psixoloji cəhətdən dolğunlaşır. Vaxtı-lə böyük rus tənqidçisi V.Belinski yazdı:

“Poeziya həyatı, bir imkan kimi, yaradıcı surətdə yenidən yaratmaqdır. Buna görə də o şey ki, həyatda ola bilməz o, - poeziyada da yalandır... Hansı poeziyanın ki, kökləri müasir həyatda deyildir, hansı poeziya ki, həyata işiq salmır, onu izah etmir, - bekarçılıq əlamətidir, zərərsiz də olsa, havayı vaxt keçirməkdir.”

“Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!” lirik poemasını da Şöhlət Əfşara həyat yazdırıb. Əsərin zahirən gözə çarpan sujeti yoxdur. O, bir növ böyüyüb həyatda müəllimin dediklərini görməyən şagirdin etiraz dolu ricətlərindən ibarətdir. Fəqət, bu etirazların özündə də şagirdin müəllimə izzəti-ehtiramı qorunub saxlanır. Müəllimin obrazı psixoloji cəhətdən böyükür.

Poema günümüzün müasirlik ruhuna, sosial-siyasi manevr imkanlarına malikdir.

Məsələn, ATƏT-in Astana Sammitindən sonra aşağıdakı misraların bədii-fəlsəfi gücü bir az da artır:

*Böyüklük “ATƏT”ə, “AŞPA”ya düşür,
Lotular arxada bizə gülüşür.
Deyəsən, Qarabağ əldən sürüşür,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!*

*Bilmirsən bir çoxu haraya axır,
Maskalı üzlərin tutubdur paxır.
Bir az qurdalasan, erməni çıxır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!*

Poemada şairin vətəndaşlıq cəsarətindən gələn belə bəndlər xeyli yer tutur. Bu əsər bir ziyalı, bir vətəndaş qəlbinin hayqırtısıdır. O da hamı kimi sakit oturub müəlliminin öyrətmədiyi həyatda baş verənləri sadəcə seyr edə bilərdi. Lakin edə bilmir və elə ona görə də yaxşı-yaman qələmə əl atır. Və bu anlarda məhz qələm onun

karına gəlir. Lazım geldikcə itirdiyi Qarabağını mənfur düşmən tapdağından xilas etmək üçün türkün böyük əfşarlar sülaləsinin oğlu ulu babası Nadir şah kimi qılıncı da əl ata bilər. Aşağıdakı misralarda bu qəzəb də yuva bağlayıb:

*Meydanıdır acgözlərin, hərisin,
Hamı soyur bir-birinin dərisin.
Millət batır, düşünən yox gerisin,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!*

*Min rəhmət oxuyaq Mirzə Cəlilə,
Yazıb “Ölülər”i açdı sırları.
İndi əməlimiz betərdən betər,
Ağlayan lazımdır biz diriləri.*

*Mən bir ayna tutub təmiz ürəklə,
Yazdım həqiqəti, yazdım düzünü.
Qoy nəfsin qulları, əməli pislər,
Baxıb bu aynaya görsün özünü.*

Şöhlət Əfşar “Sözün doğrusunu danışmaq hünərdir” - deyən Mirzə Cəlil, “Şairəm, əsrimin

ayinəsiyəm" - deyən M.Ə.Sabir ənənələrini yeni əsrdə davam etdirir:

*Şairəm, çünki vəzifəm budur, əşar yazım,
Gördüyüm nikü-bədi eyləyim izhar yazım,
Pisi pis, əyrini əyri düzü həmvar yazım,
Niyə bəs böylə bərəldirsən a qare gözünü,
Yoxsa bu ayinədə əyri görürsən özünü?!*

Bir gün kimsə gəlib deyə bilər: "Aynaları sindirin!" Amma bunun heç bir faydası olmayacaq. İnsan özündən qaça bilməz. Onun bir çıxış yolu var: özünə qalib gəlmək! Min illərdi Şərinqin və Qərbin bütün fəlsəfi təlimləri insanlığa bu ali həqiqəti təlqin edir. Min ildir sufilər insanları insanlaşmağa çağırır, yer nemətlərindən əl çəkib ruhi aləmə qovuşmağa səsləyir, fəzilət və qəbahət arasında mübarizə davam edir. Ş.Əfşarın poemasının bədii-fəlsəfi pafosunu da belə niyət müəyyənləşdirir. O, əsl türk inamı, azərbaycançı əqidəsi ilə yazar:

*Yaxşı oğulları çoxdur xalqımın,
Qoy, bəxtiyar olsun millətin sevən!
Yaxşılar başında gəzdirir deyə,
Daima ucalır bu ana Vətən!*

Burada şairin müəllimə gileyi başa çatır. Bu həsb-halın oxucuya nə verdiyini yalnız möhtərəm oxucu deyə bilər.

Nizaməddin Şəmsizadə

*AMEA Nizami adına Ədəbiyyat
İnstitutunun şöbə müdürü, Azərbaycan
Respublikasının Dövlət Mükafatı Laureatı,
filologiya elmləri doktoru, professor*

*Başlayıram rəhimli, mərhəmətli,
Uca Allahın adının və Özünün köməyi ilə!*

Haqq pənahına

Əl götürüb dərgahına,
Yalvardım Əl-Rəhmana.
Həmd edib şanlı “Quran”a,
Sığındım Haqq pənahına.
Qüdrətindən qüdrət versin,
Hikmətindən hikmət versin.
Mən aşiqi yada salsın,
Tanrım Özü kömək olsun.
Fitrətindən fitrət aldım,
Kərəmindən qüvvət aldım.
Əta edib ilham verdi,
Şeirimi belə başladım.
Seçib min sözdən birini,
Ağıl ilə, tədbir ilə.
Sərraf kimi hər bir sözü,
Xəlbirlədim xəlbir ilə.

Topladım könül teştimə,
Başladım şair işimə.
Sevə-sevə əmək verdim,
Ruhum ilə, canım ilə.
Nəştərləyib ürəyimi,
Qarışdırıldım qanım ilə.
Gecə-gündüz, hey sərasər,
Yoğurdum mən qələm ilə.
Hər söz ilə cəngə çıxıb,
Acıtdım öz dilim ilə.
Hisslərimlə övkələyib,
Kündələdim milyon kərə.
Ürəyimin atəşindən,
Köksüm oldu yanınan kürə.
Bir-bir sözün kündəsini,
Yapdım qəlbimin başına.
Təbim çaxıb şimşək kimi,
Sözləri aldı nişana.
Gah alışib, gah söndülər,
Odlanıb közə döndülər.

Sözlər dəli eşqə düşüb,
Qəlb evimi büründülər.
Şölə saçılıb bir şam kimi,
Buğum-buğum əridilər.
İlhamımla darandılar,
Cilalanıb arındılar.
Süzülüb kədər daşımdan,
Bulaq kimi duruldular.
Döndülər qızıl külçəyə,
İnci kimi saf oldular.
Zərif sözlər cana gəldi,
Fidan kimi pöhrələndi.
Hər misrada boy göstərib,
Yarpaqlayıb çiçəkləndi.
Bahar kimi hey süslənib,
Bəsirətlə etirləndi.
Ulduzlara dönüb sözlər,
Kəhkəşana səpələndi.
Şəfəq saçdı Günəş kimi,
Yerə-göyə nur ciləndi.

Dəstəmaz edin

Fərqi yox yuyunun necə, nə sayaq,
Öncə qəlbinizi dəstəmaz edin.
Məhsiz də olar həm baş, həm ayaq,
Öncə qəlbinizi dəstəmaz edin.

Məhşər o gün qopar haqq yoldan cayaq,
Sıratdan keçəndə büdrəsin ayaq.
Suların altında qüsüldən qabaq,
Öncə qəlbinizi dəstəmaz edin.

Süsləyin imanla ürəyinizi,
Xeyirə öyrədin öz dilinizi.
Saleh istəsəniz əməlinizi,
Öncə qəlbinizi dəstəmaz edin.

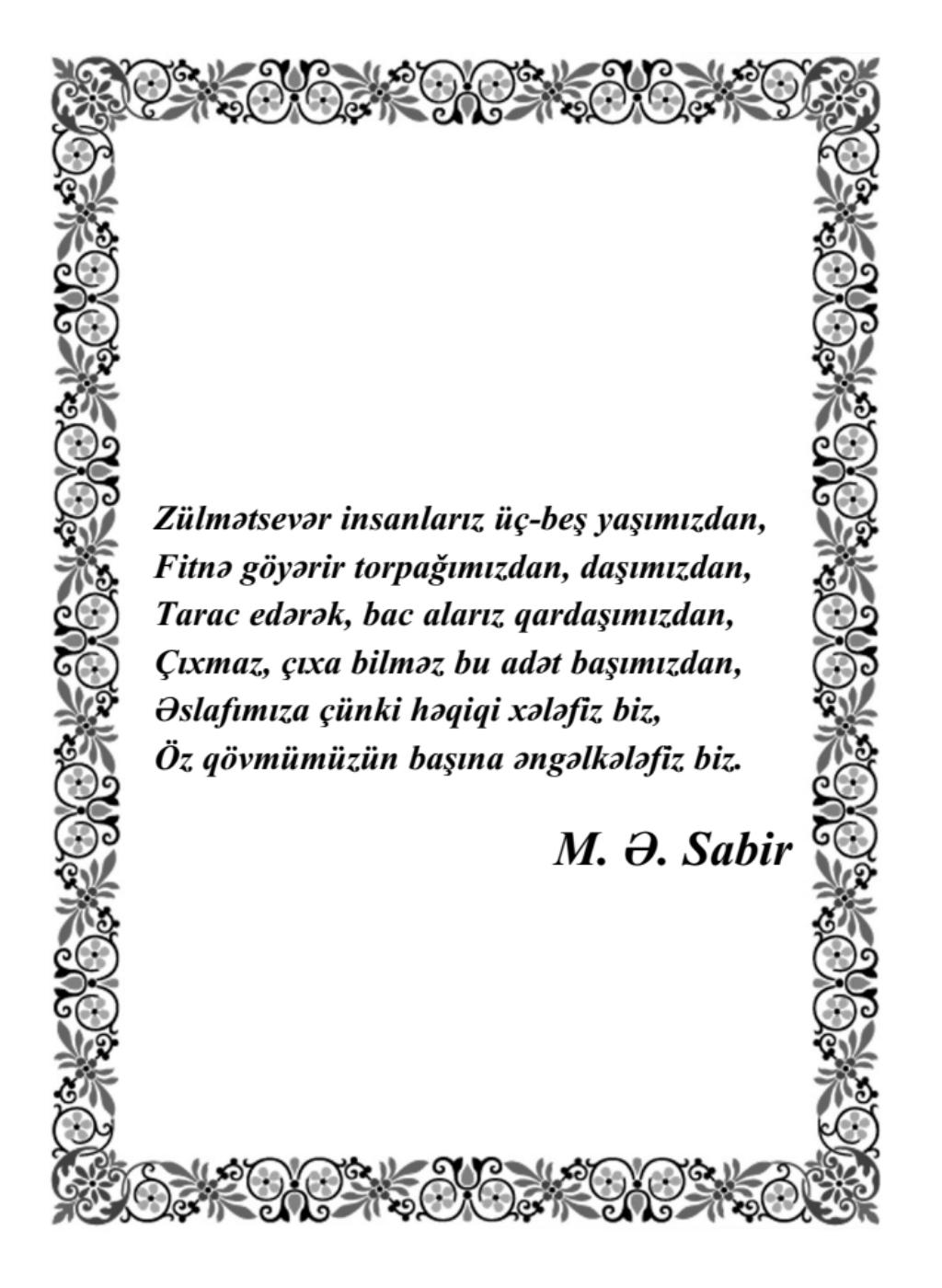
Şeytanı daşlayın işdə, əməldə,
Savab işlər görün obada, eldə.
Allahın adını zikr edib dildə,
Öncə qəlbinizi dəstəmaz edin.

Həccə yol almamış bilsin ki, hərə,
Dərgahda yer yoxdur zülm ilə şərə.
Əliniz dəyməmiş qara Hacərə,
Öncə qəlbinizi dəstəmaz edin.

Şöhlət səcdəndədir sənin Xudaya,
Bir Qədr gecəsi dəyər min aya.
Çatmaq istəsəniz siz Haqqı - saya,
Öncə qəlbinizi dəstəmaz edin.

***03 sentyabr 2008
(Müsəlman tarixi ilə
1429-cu il Ramazan ayı)***

*Zülmətsevər insanlarız üç-beş yaşıımızdan,
Fitnə göyərir torpağımızdan, daşımızdan,
Tarac edərək, bac alarıq qardaşımızdan,
Çıxmaz, çıxa bilməz bu adət başımızdan,
Əslafımıza çünki həqiqi xələfiz biz,
Öz qövmümüzün başına əngəlkələfiz biz.*

M. Ə. Sabir

Müəllim! Bu adı zikr edib hər an,
Qəlbimdə yaşatmaq bir fəxarətdir!
Əməlilə cənnət olur bu cahan,
Bu adın hikməti qəlbə ziynətdir.

Özü Müəllimdir Böyük Yaradan,
Müəllim müqəddəs, bu ad ucadır.
O, bizə mirasdır ta ululardan,
Dünyanın özündən bu ad qocadır.

Atalar, ulular demiş hər zaman:
“Təməlsiz qoyulsa, yıxılar divar”.
Olsa da sərvəti, taxtı, fərmanı,
Şahın müəllimə ehtiyacı var.

Aldı öz dərsini Aristoteldən,
İskəndər ucaldı Günəşə, Aya.
Qan damar gözünə, düşər hörmətdən,
Hər kim müəllimin salmasa saya.

Qılıncın gücünə igid Teymurləng,
Məşriqdən-Məqribə məmləkət qurdu.
Cahana yetsə də, hökmü, qüdrəti,
Müəllim önündə ayağa durdu.

Tutub əlimizdən gündə yüz kərə,
Əvvəl qələm ilə çizmaq öyrətdin.
Minbir əziyyətə qatlaşış hər gün,
Oxumaq öyrətdin, yazmaq öyrətdin.

Həyat dərsi verdin sərasər bizə,
Heç vaxt dincəlmədin, dayanmadın sən.
Gözünün nurunu bəxş etdin bizə,
Yorulmaq bilmədin, usanmadın sən.

Qəlbinin oduyla becərdiyindən,
Sünbüllər bitirər əkdiyin hər dən.
Nə zəhmət çəksən də, elmin yolunda,
Təmənna ummadın heç bir kimsədən.

Dedin, doğru olun, doğru danışın,
Zəfər doğrunundur, yol doğrunundur.
Doğruya zaval yox, sınmaz, əyilməz,
Şərəf onunladır, şöhrət onundur.

Dedin, şüarınız olsun həqiqət,
Yaxşılara yaxşı, pisə pis deyin.
Ədalət uğrunda əzilsəniz də,
Haqsızın önündə siz əyilməyin.

Elmi təlim etdin, irfan öyrətdin.
Sən haqqı deməyə səslədin bizi.
Bəsirət gözümü elə açmışan,
Görməyə bilmirəm əyrini, düzü!

Müəllim! Sən nursan, xoş niyyətinlə,
Zülmət yox olacaq, sən var olduqca.
Elminlə, fəhminlə, öz əməyinlə,
Bəşərə mayaksan dünya durduqca!

Sənə dünya qədər ehtiramım var,
Müəllim, həmişə əzizsən mənə!
Bağışla, nə qədər acı olsa da,
Giley edəcəyəm özündən sənə.

Elə dolmuşam ki, müəllim, bu gün,
Sənə çox mətləbi bəyan edəcəm.
Beynimi çulğayan fırıldalardan,
Bəzən də hayqırıb üşyan edəcəm.

Böyüdük, yetişdik sən deyən sayaq,
Amma ki, çox şeyi gördük baş-ayaq.
«Monet» in o üzü oyun-oyuncaq,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim.

Demə, həngaməymış dünyanın işi,
Niyə anlatmadın, demədin mənə?
“Özünə umacı ova bilməyən,
Əriştə kəsməyi öyrədər sənə”.

Bir dərd var ki, məni yaxıb-yandırır;
- Müəllim - deyirlər pullanan kəsə.
Bu, necə bazardır, ey çərxi-fələk,
Bir fərq qoyulmayır qumaşla bezə?!

Taciri, qəssabı, hər cür “işbaz”ı,
“Müəllim” çağırıb yaltaqlanırlar.
“Müəllim” dedikcə belələrinə,
Enlənib, özlərin bir zad sanırlar.

Hər gözdən şikəstə gözsüz deməyin,
Çox gözsüzlər var ki, baqidir, pirdir.
Gözsüz, gözü olub, bəsirətdən kəm,
Doğrunu yalandan seçməyənlərdir.

Öyrətdin mənasın, verdin dəyərin,
Atanın, Ananın, Dilin, Vətənin.
Dedin, başınızda gəzdirin hər an,
Qoruyun millətin qürurun, şənin.

Naqis bilməz qürur nədir, el nədir,
Vətən nədir, Millət nədir, Dil nədir.
Şirvan nədir, Muğan nədir, Mil nədir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, xalq odur, «mental»ı olsun,
Bəşəri dəyərin diqqətə alsın.
Demədin, yazılan kağızda qalsın?!
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, əziz tut ana dilini,
Öz dili olanın zilləti olmaz.
Qoru gözün kimi, qoy heykəlini.
Dili olmayanın milləti olmaz.

Alaqlar basıbdı ana dilimi,
Soyumdan, kökümdən üzüb əlimi,
«İnteqrasiya» sözü qırıb belimi,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

İndi «qlobal» sözü bir hakim olub,
Çoxu Avropaya meylini salıb.
Göyçə unudulub, xəyalda qalıb,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Çoxları «mental»dan, «soy»dan dəm vurar,
Coşub iclaslarda, bar-bar bağırar.
Amma nə Vətənə, nə xalqa yarar,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, elm ilə insan ucalar,
Elmi olanlara qapı açılar.
Sən demə, nadanlar başbilən olar,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Əyrilərə bütün qapı açıqdır,
Onlara sərt yollar düz, hamar olur.
Günün günortası, düpbədüz yollar,
Düzlərə keçilməz, nahamar olur.

Sağ ikən aqılə qurarlar kələk,
Huylayıb başına salarlar ələk.
Dəyər almaq üçün, ölüsən gərək,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim.

Müşfiqi, Cavidi, Əhməd Cavadı,
Qətlə yetirdilər dinən olmadı.
Su alıb ağıza ləltək durdular,
Həqiqət uğrunda ölü olmadı.

Cavid “şair deyil” dedi bəzilər,
Adına olmazın hədyan dedilər.
Durub iclaslarda məddahlıq edib,
Namusu atdılara, arı yedilər.

Hər gün hədələndi, təqib olundu,
Sağlığında qiymət verən olmadı.
Mirzə Cəlil öldü dərddən, qüssədən,
Tabutu altına girən olmadı.

Necə lənətləyim bədəsilləri,
Gülüncdən gülüncdür dünyanın işi.
Olmadı dəfninə bir gəlib-gedən,
Məzara salladı bir neçə kişi.

İllər ötdü, keçdi neçə qərinə,
Susan dillər birdən dindi, danışdı.
Yıxıb zəmanənin üstə günahı,
“Qaloş”lar rolların dəyişdi, çasdı.

Qatil baltasının sapı olanlar,
Üzü maskalılar tədbir gördülər.
Günahsız, divansız qətl olanları,
Tərif eyləməkdə bəhsə girdilər.

Diriykən qiymətin almayanlara,
Sonralar yad edib məclis qurdular.
Zülm ilə yaşayıb öləndən sonra,
Məqbərə tikdilər, heykəl qoydular.

İstər lap qızıl ol, istərsə gümüş,
Olsan da fədai, görsən də hər iş,
Sağ ikən deməzlər, bu, dahi imiş,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Hələ ikibaşlı danışan çoxdur,
Bilməzsən nə deyir bu qırx dillilər.
Pusquda durana etibar yoxdur,
Amandır, dönəməsin otuz yeddilər.

Gəlin daşı tökək ətəyimizdən,
Barı bundan sonra biz ayıq olaq.
“Vətənin”, “Millətin”, “Dil”in naminə,
Əl-ələ, göz-gözə biz sayıq olaq.

Demədin, qansan da, kal olacaqsan,
Əgər şairsənsə, sən susacaqsan.
Haqsız gərdişindən çərxi-dövranın,
Dilin ola-ola, lal olacaqsan.

Demədin, gözündən dağlanacaqsan,
Əlindən, qolundan bağlanacaqsan.
Nadanın, cahilin fərmanı ilə,
Bəzən dəvə kimi nallanacaqsan.

Sözün urvatı yox, düşüb qiymətdən,
Xor baxarlar yazsan, sən həqiqətdən.
Ancaq söhbət gedir mədədən, ətdən,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Çox sözlər öyrətdin dürlü, dəyərli,
Hikmətin elədi bizi bəhərli.
Fəqət, qarın olub sözdən irəli,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Nizami dirilsə, dəhşətə gələr,
Füzuli küfr edər, əqlin itirər.
Bəhlul qarğısına, sözə tüpürər,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, qocaya hörmət eləyin,
Böyüün, kiçiyin yerini bilin.
Yolunu saxlayın obanın, elin,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Ölübdü heysiyyat, itibdi qürur,
Gəda aqsaqqaldan qabaqda durur.
İmansız, kitabsız haqdan dəm vurur,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, məzluma hər an əl tutun,
Xeyir əməl olun, savaba batın.
Səxavət göstərin, murada çatın,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

İndi pul borc verən zülm ilə verir,
Kim kimə pul versə, sələmlə verir.
Molla da zəkatın sitəmlə verir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Dedin, səxavətli olmaq yaxşıdır,
Xəsislik adamın adın batırar.
Süfrəsi bol olmaq kişi işidir,
Tikə ac doyurmaz, xətir artırır.

Xəsis şor-çörəyin qiymaz kimsəyə,
Müftə yer axtarar, özgədən yeyər.
Əyləşib süfrəndə, hey səxavətdən,
Utanmaz-utanmaz sənə dərs deyər.

Adam var, işləyir, qarın planı
Kimin hesabına nahar olacaq...
Süfrədən durmamış, behini alır,
Axşama kimləri tora salacaq.

Dedin, el-obaya siz gərək olun,
Məzлumlara arxa, həm dirək olun.
Hüzünə, kədərə tez şərik olun,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Sən çox dedin, biz də elədik niyyət,
Xalqı mədəniyyət ucaldar şayət.
Cavid əfəndi də dedi, nə hacət...
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Sanki mədəniyyət baha geyməkdi,
Qalustuk bağlamaq, ütülənməkdi.
Yad dildə zəvzəyib, kəkələməkdi,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim.

Dedin, uzaq olun fitnə-fəsaddan,
Sağalmaz yaradır xudbinlik, riya.
Qəlbi təmiz olun, olmayıñ paxıl,
Ucalsın adınız Günəşə, Aya.

Tərbiyə olunmaz qəlbi paxıllar,
Günahı atası, anasındadır.
Paxıllar anadan paxıl doğular,
Paxıllıq paxılın mayasındadır.

Paxılın ürəyi yaxşıya dözməz,
Xeyirə, savaba dilləri dönməz.
Nacinsin qursağı yağı götürməz,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim.

Dedin, yaltaqlıqdan uzaq olun siz,
Həyatda, hər zaman qürurlu olun.
Dedin, məddahlıqdan həzər eyləyin,
Həqiqət uğrunda qərarlı olun.

Yaltaqlıq dərsini bilməsən əgər,
Çox işin tərsinə - baş-ayaq gedər.
“İşbaz”lar halını pərişan edər,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim.

Gənc var, heroinlə ciyərin dəlir,
«Parno», «erotika», hər şeyi bilir.
Öz ana dilinə gülməyi gəlir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

İndi doğulanlar laylaya həsrət,
Qucağa, şəfqətə, ziyaya həsrət,
Ana südündəki mayaya həsrət,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Ana var, «diet»də, «fiqura» saxlar,
Uşağa vaxtı yox, özün pardaxlar,
Tifil uşaqları dayələr saxlar,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Ana südü ilə bəslənməyənin,
Əсли bilinsə də, iffəti olmaz.
Ana qucağında böyüməyənin,
İnsana insanlık izzəti olmaz.

Kəbin yox, maya yox, nə um, nə istə,
Doğulanlar nevroz, beyinlər xəstə.
Yığılıb bəlalar, gəlir üst-üstə,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Dedin, mənasızdır eşqsiz bu dünya,
Həyatın kövhəri pak məhəbbətdir.
Eşqin mehrabıdır vəfa, ülviyyət,
Sevginin ziynəti saf sədaqətdir.

Eşqin varlığına inanan yoxdur,
İndi nə sevgi var, nə aşiq-məşuq.
Alıb bizi bizdən həris nəfsimiz,
İlahi hisslerdən məhrum olmuşuq.

Deyirdin, yuxuda buta verirlər,
Sevənlər canların fəda edirlər.
İndi yuxularda Dubay görülürər,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Yaman dəbə düşüb qadın alveri,
Mayası xarablar namusu satır.
Qazanc mənbəyinə çevrildiyindən,
İnsan tacirinin qurbanı artır.

Çeynənib tapdanır ürf-adətimiz,
Pozur cəmiyyəti zinakar, harın.
İtdikcə ləyaqət, tərbiyə, əxlaq,
Hər gün artır sayı atılmışların.

Dedin, dinimizi uca tutun siz,
Etiqad göstərin, imanlı olun.
Bilin, müsəlmanıq, şərəfliyik biz,
Qoruyun islamın müqəddəs yolun.

Din-dinə qarışıb, məzhəb-məzhəbə,
Yaman faydalانır hibrid əshabə.
Saxta «hacı»lardan bezibdi Kəbə,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

“Hacı” var, dinəndə küfür söyləyir,
Pul görsə, canını oda bələyir.
Arxada şeytanla dostluq eləyir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

«Hacı» var, «şef»inə cangüdən durur,
Gah qeybət eyləyir, gah hiylə qurur.
Qəbirdə ölüünən arası vurur,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Nəzir qutuları düzülüb saysız,
Hey dolub-boşalır, seltək hesabsız.
Fəqət, möhtac olan qalıb nicatsız,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, həkimlər and da içirlər,
Hippokrat əminin yolun seçirlər.
İndi ölüünü də qırxbı biçirlər,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

“Həkim” var, qəssabtək ancaq piy arar,
Xəstə keçinsə də, dərman alırlar.
Saysız reseptlər yazıb xəstəyə,
Aldadıb aptekdə qaztək yoldurar.

“Həkim” var, söz salıb hər şeydən öncə,
Fənd ilə xəstənin cibini əllər.
Vahimə yaradıb onun qəlbində,
Xəstəni qorxudan fikirlər söylər.

Ölü dəfnə hazır, məzar tapılmır,
Kasıbdır, yazıqdır vecə alınmır.
Gor yeri satanlar insafı qanmır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

İndiki yaslardan baş açılmayırlar,
Bəzən üç verilmir, yeddi olmayırlar.
Ölü sahibləri heç ağlamayırlar,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Bəzi yas yeri var, toylara bənzər,
Süfrəni meyvələr, xörəklər bəzər.
Məclisdə yaramaz söz-söbət gəzər,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Ölü sahibi var dişi örtülmür,
Arabir məclisə özü söz atır.
Yasın kədərini çəkmək istəmir,
Pul verib ölüsün ağlayan tutur.

Əndazədən çıxıb indiki toyalar,
Yüngül musiqilər başı aparar.
Xeyir-dua vermək dəbdən düşübdü,
Məclisdə şoumen tufan qoparar.

Axşamdan başlayır diskotekalar,
Başı dumanlılar hay-həşir salır.
Atılıb-düşürlər yarıçılpaqlar,
Adamın əlləri üzündə qalır.

Fonoqramla çıxır çoxu səhnəyə,
Utanmır müğənni, heç həya etmir.
Elə güc verirlər səsucaldana,
Ağızın dediyin qulaq eşitmır.

Daha “Uzundərə” çalınmır toyda,
“Cəngi” unudulub, itibdi “Onluq”.
Min kərə desən də, yoxdur bir fayda,
Qanı kərdiyarlar edir fironluq.

Toylar var ət tökür, lap xəcalətdir,
Gəlinlər duvaqsız, həm yarıçılpaq.
Bəzi bəy geyinir lap daram-düdtək,
Diskoya başlayır hamidan qabaq.

Qaynana bəzənir kukla sayağı,
Şit-şit ortalıqda atılıb-düşür.
Qaynata keflənir toydan xəbərsiz,
Gelişir yeməyə, arağa həşir.

Dedin, elmi əsər dəyər kəsb etsin,
Yeni sirlər açıb, bizə öyrətsin.
Tətbiqi ölkəyə mənfəət versin,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Yetən köhnə arxın dibini qazır,
Nəysə qurdalanır, hey çizir, pozur.
Bu ondan, o bundan köçürüb yazır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Çoxu bir-birini təqlid eləyir,
Dəni yox, boşuna xəlbir ələyir,
Quyruğu tapdansa, böhtan söyləyir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Kimin day-dayı var, namızəd olur,
Qanqal gülü kimi açmamış solur.
İstedadın işi çək-çevir olur,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Sanma ki, yazdığı qəpiyə dəyir,
Elmi, məntiqi yox, özünü öyür.
Ağacı atırsan «alim»ə dəyir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Qədirdən, qiymətdən düşər hər nə var,
Yersiz bir sahədə artsa kəmiyyət.
Böyük hədəflərə yetişmək üçün,
Gərək elmimizdə artıñ keyfiyyət.

«Alim» var, dindirsən cəhli eləyir,
Nə də bilməyir ki, heç nə bilməyir.
Ağappaq qatığa qapqara deyir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Yıxdı evimizi saxtalıq, yıxdı,
İşlər xəcalətdi, tər tökən yoxdu.
Aqillər möhtacdır, nadanlar toxdu,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Çidara vursalar aqılıñ fikrin,
Daha həşir salıb elmim var demə.
Dahilər demişkən alimsiz xalqdan,
Əqidə, təfəkkür umma, gözləmə.

«Yazar» var, kal başı söz ilə dərddə,
Qələmə zülm edib kağız korlayır.
Qatıb qarışdırır, cəfəng eyləyir,
Duzsuz yazıları ağız korlayır.

Bəzisi vurğundur, düşgündür Qərbə,
Yersiz çərənləyir Markdan, Hüqodan.
Çıxarıb cibindən dəftərçəsini,
Sitatlar oxuyur Laroşfukodan.

Qələm əhli var ki, onun gözündə,
Dünya qapqaradır, guya ağı yox.
Heç kimi bəyənmir, gözü götürmür,
Şəkildə insandır, adamlığı yox.

Xalıq ilk olaraq səsi yaratdı,
Qələmi yaratdı, sözü yaratdı.
Nur verib şairin kövrək qəlbinə,
Atəşi yaratdı, közü yaratdı.

Dedin, şairləri uca tutun siz,
Həyat nəyə gərək sözsüz, qələmsiz.
«Şairlər» surəsin vəhy etdi Allah,
İnsanlar olsunlar onlardan agah.

«Şair» var, tanımır Nizamisini,
Açıb oxumayıb Füzulisini.
Gözü pərdəlidir, Haqqı anlamaz,
Qəlbi möhürlüdür, danır dinini.

Qəlb gözü pərdəli, bəsirəti yox,
Gah Haqdan dəm vurur, gah Haqqı danır.
Kütbaş, nihilstdir, heç nə anlamaz,
Özün “fövqəl-bəşər”, həm “dahi” sanır.

Şair var ki,ancaq yazır sevgidən,
Torpaq fəryadından çəkməz bir zillət.
Qaçqın, köckün dərdi ruhuna yaddır,
Yoxdur mövzusunda Qarabağ, Millət.

Bəzi “qəzəlxan”lar eləyib zühur,
Betər günə salır sözü, gözəli.
Min dəstur işlədib sətirlər qurur,
Naftalin qoxuyur dayaz “qəzəl”i.

Hərdən cızmaqara edən filankəs,
Bağırır: yazaram, söz əhliyəm mən!
Deyirsən, nə yaxşı, göyərdim sözün,
Axtar, dənliyində, tapmazsan bir dən.

Dili zəhər tökür hər səhər, axşam,
Hamıdan gileyli, Haqdan gileyli,
Əhli-əyalıyla yola getməyir,
Könül dünyası yox, yerdən gileyli.

Deyirdin, mətbuat xalqın gözündür,
Ədalət, həqiqət sözün düzüdür.
Bəzi “qəzet”lər var, arşın bezidir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Elə “qəzet” çıxır, məhsulu xəmir,
Cəlilin, Həsənin dediyin demir.
Zatına xas olan payını yemir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

İndi çox yazılar kaldı, höyüşdü,
Mövzu qara piyar, mövzu söyüşdü.
Əncam qılınmayır, əcəb nə işdi?!
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

“Müxbir” var ki, qapı-qapı sülənir,
Heç utanmır, əl də açır, dilənir.
Mənliyi yox, harda gəlsə əylənir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Araq gördü, sanki dədəsin görür,
Dib yalayırlar, gözü doymur, sümürür.
Ömrünü mənasız, səfiltək sürür,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Beş manata sırtlıq vurub oynayır,
Şərin, küfrün qazanında qaynayır.
Hər nə gəldi qələmini sınayır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, məktəbdir telekanallar,
Bizi inkişafa aparır onlar.
İndi «virus» yayır bəzi kanallar,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Elə kanal var ki, ədəbdən uzaq,
Zehni zəhərləyir hər verilişi.
Mənasız, səbatsız çarx fırladırlar,
Zövqü korlamaqdır onların işi.

Ekranda hökm edir iyrənc «şouları»,
Böyüün, kiçiyin “üzünü açır”.
Efirdə təhqirlər baş alıb gedir,
Ayağın altından bəzən yer qaçır.

Əcnəbi seriallar pozur əxlaqı,
Mənəvi dünyamız çox ləkələnir.
Yad ruhda böyükür övladlarımız,
Milli dəyərimiz çox zədələnir.

İndi musiqilər olub bayağı,
Çoxu sayıqlayır sərsəm sayağı.
Boranı bitirir qarpızın tağı,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Zəhmətsiz “dinq” edib çıxırlar üzə,
Səsi olmayanı edirlər “ulduz”.
Hər gün ekranlarda girirlər gözə,
Oğulsan, bu işə tab eylə gəl, döz!

Dedin, müxaliflik haqqı deməkdir,
Vətənin, millətin dərdin çəkməkdir.
İndi müxaliflik gün keçirməkdir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Durub müxalifət gözünü döyür,
Xaricdən aldığı qrantı yeyir.
Öyrənib ağa da, qaradır deyir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, bu dünya barışı sevir,
Qoruyun dostluğu, siz, həmrəyliyi.
Əməyi, zəhməti, yarışı sevir,
Yaşadın əməldə, işdə birliyi.

İndi dünya quru qan çanağıdır,
Kəşmirlə Fələstin qan ocağıdır.
Hamı bir-birinə düşmən, yağıdır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Qarabağ inləyir düşmən əlində,
Tülkünün dalında ayı dayanır.
Gürcüstan alovun, odun içində,
Satqının dalında «dayı» dayanır.

Milyon-milyon insan doğma yurdunda,
Qaçqın, köçkün düşüb, didərgin olub.
Haqqın da mizanı düşüb Bermuda,
Tanrı bu işlərə məəttəl qalıb.

İraq, Əfqanıstan zülmün altında,
Afrika yalavac, çörək dilənir,
«Demokratam» deyib, bar-bar bağırان,
Qərbli “başbilən”lər harda sülənir?!

Zərbələr yeyirik, heç ayılmırıq,
Su gəldi, gəlmədi fərqə varmıraq,
Sabir dediyindən ibrət almırıq,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Deyirdin, yaddaşdan möhkəm olun siz,
Vətənin yolunda qatlamayın diz.
Bir zad anlamayan həpəndlərik biz,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Xəyanət başladı yurdun içində,
Cənubda oyunbaz, Şimalda “Sadval”.
Ara qarışdırıb bu quru “bəy”lər,
Açdı başımıza, açdı qeylü-qal.

Kimisi “bəy” oldu, kimisi “ağa”,
Qızışdı meydanlar, qarışdı ara.
Qardaşı qardaşa düşmən etdilər,
Böldülər milləti partiyalara.

Kababçı rəisdir, qəssab aqsaqqal,
Böyük-kiçik yeri bilən olmadı.
Hərə bir tərəfdə “xan”lıq eşqində,
Vətənin dərdinə qalan olmadı.

Hamını saldılar gözümçixdıya,
İtdi ziyalılıq, yox oldu hörmət.
Bazarda şor yağdan qiymətli oldu,
Çəkdilər hər şeyin üstən qara xətt.

Əqli olanlara daş kəsdirərlər,
Əqidəsi varsa, lap asdırarlar.
Haqq deyən oğula qan quşdurarlar,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim.

Birləşmək gələndə ha düşünürsən,
Hərəmiz bir yana çəkirik, niyə?
Dağlartək dayanıb çıyin-çıyinə,
Biz nədən vermirik kürək-kürəyə?!

Deyirdin yumruqtək bir ürək olun,
Fikirdə, əməldə, işdə hər zaman.
Çəkici zindana bir vurmayanlar,
Zirvə fəth etməyi etməsin güman!

Erməni başladı səksən səkkizdə,
Dediycin elədi işdə, əməldə.
Biz isə gurladıq boş-boş, hədəfsiz,
Bina möhkəm durar möhkəm təməldə.

Unutduq ibrətin beşinci ilin,
Unutduq on beşi, on səkkizi də.
Kor olar bilməyən tarixin dilin,
Kompassız qərq olar gəmi dənizdə.

Laçın yaralandı, uf demədilər,
Kreslo uğrunda bəhsə girdilər.
Xocalı köməksiz nalə eylədi,
Çarəsiz insanlar qurban getdilər.

Gərək Avropanın yolun gedəsən,
Onların dediyin təqlid edəsən.
Düşünmə, öyməyə soykökünü sən,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Böyüklük «ATƏT»ə, «AŞPA»ya düşür,
Lotular arxada bizə gülüşür.
Deyəsən, Qarabağ əldən sürüşür,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Bilmirsən bir çoxu haraya axır,
Maskalı üzlərin tutubdur paxır.
Bir az qurdalasan, erməni çıxır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Olmadı ağılıın cilovun tutan,
Getdi əlimizdən ip də, ilxi da.
Baş açan olmadı gedən oyundan,
Düşmənə yem oldu cüt də, yalxu da.

Kreml qısqandı ulu Heydəri,
Yaddaş korluğundan agah olmadıq.
Xülyalar içində durub gözlədik,
Bilmərrə yuxudan biz ayılmadıq.

Başbilən ucundan getdi torpaqlar,
Sərkərdəsiz qoşun bir səmər verməz.
Milyon-milyon bilək külüng çalsada,
Körük od vurmasa, polad əriməz!

Dedin, ədalətlə hökm edin hər an,
Ay, divan, ixtiyar sahibi olan!
Tamahlar itidir keçməyir puldan,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Dedin, yazılıdır bütün qanunlar,
Qanuna uyanlar salamat qalar.
Sən demə, hökm edir yazılmayanlar,
Onları bilməyən tez bədbəxt olar.

Yazılı qanunlar qorxulu deyil,
Pozarsan qanunu, məhkum olarsan.
Azadlıqdan məhrum olub neçə il,
Çəkərsən cəzani, məhbus yatarsan.

Kitabı bağlıdır haqlının, haqqın,
Hərləmir qanunu dələduz, harın.
Ayağı sürüşür bu qanunların,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Sanma, ədalətə yetə bilərsən,
Amma pulla alıb, sata bilərsən.
Düz sözün üstündə yata bilərsən,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Adı işin həlli etap-etapdı,
Məmurun oyunu lap şupdu-şapdı.
Bir duyan olmadı haq yerin tapdı,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

İndi təriflənir kim yırtıcıdır,
Dələduz zirvədə, başlarda tacdır.
Ziyalı, müəllim, alımlər acdır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Meydanıdır acgözlərin, hərisin,
Hamı soyur bir-birinin dərisin.
Millət batır, düşünən yox gerisin,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

«Narko» «cip»də gəzir, qazancı kom-kom,
Otelçi, alverçi ötürür lom-lom.
Sən belə dünyadan nə küs, nə də um,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Villası, bağı var, amma bəs demir,
“Cip”i bəyənməyir, “Mersedes” minmir.
Doymayırları gözləri, nə şükür etmir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Elələri var ki, heç insaf bilmir,
Millətin qanını zəlitək əmir.
Allahın dediyin bəndəsi demir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Dünya qumarxana, həyat qara xal,
Bacarsan hamını aldat, tora sal.
Hər kimin nəyi var, tut əlindən al,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Kim hara otursa, orda kök atır,
Atını sağa da, sola da çapır.
Qürurun itirib, arını satır,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Kresloya minən düşmək istəmir,
Əlindən iş gəlmir, bir həya etmir.
Saymır Əzrayılı, ona can vermir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Çoxu halal yolla çörəyin yemir,
Dönüb yalquzağa, haram döş əmir.
Bir kimsə kimsənin günahın demir,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Düzdür, hər günahı mələklər yazır,
Çoxları “qrex”li, damgası hazır.
Əgər dayı tapsan, fikir eləmə,
İndi mələklər də yazdığını pozur.

Çoxu tor içində, bilmir neyləsin,
İmanı qalmayıb düzünü desin.
Əməli hazırlır öz başın yesin,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Çürüyüb əqidə, dagılıb təməl,
İndi tərsinədir iş ilə əməl.
Şəltəsi işləmir daha Həmzənin,
Başı tüklülərə aldanır keçəl.

Min rəhmət oxuyaq Mirzə Cəlilə,
Yazıb «Ölülər» i, açdı sırləri.
İndi əməlimiz betərdən-betər,
Ağlayan lazımdır biz diriləri.

İyirminci əsrədə fəğan elədi,
Nəsrəddin çox dedi, əməl yemədi.
Gördü, dünya işi küydü, kələkdi,
Bezdi yazıq Molla, daha demədi.

Qalxır əmək haqqı, artır təqaüd,
Şeytanın ayağın hərdən sindirir.
Öncə bahalaşır bazarda hər şey,
Qiymət nəfəs kəsir, əli yandırır.

Boğur insanları monopoliya,
«İşbaz»lar kimsəni vecə almayırlar.
Məsəl var, deyiblər atalar axı;
«Bu puldan Fatıya tuman olmayırr».

Cəmiyyət bölünüb təbəqələrə,
Qudurğan xam attək qırıb tuşağı.
Xalqın dərisini soyan harınlar,
Millətə baxırlar üstən aşağı.

Səhərdən axşama dolanmaq üçün,
Kimi gündəliyə od ayaqlayır.
Kiminin pulları xəzəl olubdu,
Bir «imic»i üçün milyonlar sayırlar.

Yaman xoruzlanır dünənki fərə,
Kim onu saymasa, işi şuluqdur.
İkiqat əyilir, dönüb fəqirə,
Dünənki xoruzun boynu yoluqdur.

İnsanlıq, ləyaqət var olsun deyə,
Dedin, təmənnalı olmayıñ heç vaxt.
Ədalət, həqiqət ərşə çəkilər,
Qarğış hədəfidir təmənnalı taxt.

Adamın adamsız sözü deyilməz,
Ağzınlı quş tutsan, yerin bilinməz.
İndi “mən ölüm”süz bir iş düzəlməz,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Təmənna yoxdursa, kömək gözləmə,
Verməsən, almasan, düzdə qalarsan.
Adını “işbilməz” qoyub gülərlər,
Özün də özündən bezar olarsan.

Kütbeyin ortada, toy toğlusutək,
Hər gün at oynadır, sahibi yoxdur.
Dörd yan fitnə-fəsad, əməllər əyri,
İşdən yapışan az, darğalar çoxdur.

Hərə bir ağadır, yiğan yox ipin,
Ara qarışdırır dil verənləri.
Hər kəs işə düzüb əshabələrin,
Ələkçidən çoxdur qıl verənləri.

Hər sözün müqəddəs, mən də dinlədim,
Sənin tökdüyünü bir-bir dənlədim.
Haqqı dedim, zərbələrdən inlədim,
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Müəllim, hələ də haqqı deyirsən,
Təsəlli bişirib, ümid yeyirsən.
Bilirəm, ey müdrik, əzab çəkirsən...
Həyat sən öyrədən deyil, müəllim!

Saydım qüsurları mən birər-birər,
Oxuyub anlayan ibrət götürsün.
Əl çəkib tutduğu bəd əməllərdən,
Nadan dünyagirlər haqq yola dönsün.

Mən bir ayna tutub təmiz ürəklə,
Yazdım həqiqəti, yazdım düzünü.
Qoy, nəfsin qulları, əməli pislər,
Baxıb bu aynaya görsün özünü!

Ariflər, alimlər, saleh dindarlar,
Qətiyyən narahat olmayacaqlar.
Saxtakar, riyakar, görüb özünü,
Vaxtsız xoruz kimi banlayacaqlar.

Təki banlaşınlar vaxtsız xoruzlar,
Yerini, yurdunu nişan verəcək.
Yırtılacaq çirkin, qara maskalar,
Onların kimliyin xalqım görəcək.

Yaxşı oğulları çoxdur xalqımın,
Qoy bəxtiyar olsun millətin sevən!
Yaxşılardan başlıca gəzdirir deyə,
Daima ucalır bu ana Vətən!

Uca göydələnlər, tağbənd körpülər,
Süslənir küçələr, salınır yollar.
Hər yanda tikilir yeni məktəblər,
Çiçək açıq əməllərdə arzular.

Gənclərə yol açıq, verilib meydan,
Təhsildə, idmando qələbə, zəfər.
Səsləri Sidneydən, Pekindən gəlir,
Hünər göstərirlər onlar hər səfər.

Öz yeri, öz sözü vardır xalqımın,
Bütün qitələrdə, hər bir diyarda.
Gül açıb növraqı Azərbaycanın,
Şöhrəti yayılıb bütün dünyada!

Korrektor: Hikmət Məlikzadə,
Azərbaycan Yazıcıları Birliyinin üzvü

Kompüterdə

mətni yığıdı: Gülnarə Nizam qızı Quliyeva

E-mail: Shohlet_afshar@mail.ru

Mob: 050 465 56 55

Həyat sən öyrədən deyil, müəllim

Nəşriyyat redaktoru: Suğra OSMANOVA

Texniki redaktor: Rauf KƏRİMOV

Bədii redaktor: Elnur ƏHMƏDOV

Səhifələyici Sədaqət KƏRİMOVA

Yığılmağa verilmişdir: 10.04.2012.

Çapa imzalanmışdır: 11.07.2012.

Nəşrin ölçüsü: 57x82 1/32.

Fiziki çap vərəqi: 2.

Sifariş: 174/12. Sayı: 500 ədəd.

NURLAR

NƏŞRİYYAT-POLİQRAFIYA MƏRKƏZİ

Bakı, Az1122, Zərdabi pr. 78 / Tel: 4977021

Faks: 4971295 / E-poçtu: office@nurprint.com

Söhlət Əfşar

*AYB-nin və AJB-nin üzvü,
«Qızıl Qələm» mükafatı laureati*

**Atalar, ulular demiş hər zaman:
“Təməlsiz qoyulsa, yixilar divar”.
Olsa da sərvəti, taxtı, fərmanı,
Şahın müəllimə ehtiyacı var.**

**Cidara vursalar aqilin fikrin,
Daha höşir salıb elmim var demə.
Dahilər demişkən alimsiz xalqdan,
Əqidə, təfəkkür umma, gözləmə.**